

Zneužívání informací v obchodním styku

Pokud jde o nevýhodnost smlouvy vyjádřenou zákonným znakem, který spočívá v jejím uzavření na úkor jednoho podniku či organizace nebo více z nich, může ji zakládat jakékoli znevýhodnění jednoho subjektu vůči jinému subjektu, přičemž se nemusí nutně jednat jen o ekonomické, resp. peněžní vyjádření úkoru.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 355/2008, ze dne 27.3.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání, které podal obviněný Z. O. proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. 2 To 104/2007, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci pod sp. zn. 29 T 10/2006, tak, že z podnětu dovolání obviněného Z. O. se podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušuje usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. 2 To 104/2007. Podle § 265k odst. 2 tr. řádu se zrušují také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušené rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jeho zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. řádu se přikazuje Vrchnímu soudu v Olomouci, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Obviněný Z. O. byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 22. 6. 2007, sp. zn. 29 T 10/2006, uznán vinným trestným činem zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 2 tr. zák., kterého se podle skutkových zjištění dopustil tím, že dne 10. 1. 2005 v P. jako jednatel a společník obchodní společnosti M. E., s. r. o., se sídlem v P., ačkoliv podle § 66 odst. 2 a § 567 odst. 1, odst. 2 obchodního zákoníku (zákona č. [513/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů) byl za takového stavu povinen tuto společnost zastupovat s odbornou péčí a v souladu s jejími zájmy, navíc v rozporu s článkem XV. společenské smlouvy této společnosti jako její zástupce uzavřel s obchodní společností Č. L., a. s., se sídlem v P., a s obchodní společností P. S. E., s. r. o., se sídlem v P., která byla zastoupena jeho synem Z. O. ml. a v níž obviněný sám v té době působil na základě pracovní smlouvy ze dne 3. 1. 2005 ve funkci ředitele, smlouvu o změně subjektu leasingové smlouvy, na základě které byl předmět leasingové smlouvy, mezi obchodními společnostmi Č. L., a. s., a M. E., s. r. o., se sídlem v P., tj. osobní motorové vozidlo tovární značky Peugeot 307 Break Mistral 1.6, převeden na obchodní společnost P. S. E., s. r. o., se sídlem v P., a to se všemi právy a povinnostmi vyplývajícími z původní leasingové smlouvy, a obviněný takto jednal, ačkoli věděl, že obchodní společnosti M. E., s. r. o., se sídlem v P., a P. S. E., s. r. o., se sídlem v P., se ve svém podnikání zabývají shodným předmětem činnosti - inženýrskou činností v investiční výstavbě, velkoobchodem, specializovaným maloobchodem, výrobou strojů a zařízení pro všeobecné účely, výrobou kovových konstrukcí, plotů, těles a kontejnerů, výrobou strojů a zařízení pro určitá hospodářská odvětví, skladováním zboží a manipulací s nákladem, povrchovými úpravami a svařováním kovů, stavbou a výrobou plavidel, přípravou a vypracováním technických návrhů, zprostředkováním obchodu, dokončovacími stavebními pracemi a zámečnictvím, přičemž s ohledem na skutečnost, že obviněný věděl, že přes odpovídající finanční kompenzaci obchodní společnost M. E., s. r. o., se sídlem v P., ztratí možnost užívat předmětné vozidlo pro vlastní podnikatelskou činnost či v rámci leasingového vztahu s ním jinak nakládat a současně přijde i o možnost po skončení leasingu nabýt vlastnické právo k vozidlu za zůstatkovou kupní cenu, musel být nejméně srozuměn s tím, že uzavření smlouvy o změně subjektu leasingové smlouvy může být pro M. E., s. r. o., se sídlem

v P., nevýhodné a naopak může zvýhodnit společnost P. S. E., s. r. o., se sídlem v P., k čemuž také ve skutečnosti došlo, když v důsledku uzavření této smlouvy byla obchodní společnost P. S., s. r. o., se sídlem v P., zvýhodněna i ekonomicky, a to o částku v přesně nezjištěné výši, a obchodní společnosti M. E., s. r. o., se sídlem v P., vznikla ekonomická újma v téže výši.

Za tento trestný čin byl obviněný Z. O. odsouzen podle § 128 odst. 2 tr. zák. za použití § 53 odst. 1, 3 tr. zák. k peněžitému trestu ve výši 60 000,- Kč. Současně byl obviněnému podle § 54 odst. 3 tr. zák. vyměřen náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 měsíce.

Odvolání obviněného Z. O. podané proti tomuto rozsudku Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. 2 To 104/2007, zamítl podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné.

Dne 18. 2. 2008 podal obviněný Z. O. prostřednictvím své obhájkyne proti citovanému usnesení odvolacího soudu dovolání, které opřel o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu. Podle názoru obviněného svým jednáním nenaplnil subjektivní stránku trestného činu zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 2 tr. zák., přičemž neměl ani v úmyslu sebe či jiného zvýhodnit, resp. způsobit škodu na cizím majetku. Jak dále obviněný uvedl, použitá právní kvalifikace není podpořena skutkovými zjištěními. Obviněný rovněž nesouhlasí s těmi skutkovými závěry, které ve věci učinily soudy nižších stupňů, když zejména zpochybňuje správnost znaleckého posudku a hodnocení svědeckých výpovědí společníků obchodní společnosti M. E., s. r. o.

Závěrem svého dovolání obviněný Z. O. navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušil usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. 2 To 104/2007, jakož i jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 22. 6. 2007, sp. zn. 29 T 10/2006. Současně obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud přikázal věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší státní zástupkyně se k dovolání obviněného Z. O. ke dni vydání tohoto usnesení nevyjádřila.

Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že obviněný Z. O. podal dovolání jako oprávněná osoba [§ 265d odst. 1 písm. b) tr. řádu], učinil tak prostřednictvím své obhájkyne (§ 265d odst. 2 tr. řádu), včas a na správném místě (§ 265e tr. řádu), jeho dovolání směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je dovolání obecně přípustné [§ 265a odst. 2 písm. h) tr. řádu], a podané dovolání obsahuje stanovené náležitosti (§ 265f odst. 1 tr. řádu).

Obviněný Z. O. opírá své dovolání o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, který je naplněn tehdy, pokud rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Tomuto dovolacímu důvodu odpovídá především tvrzení obviněného, jímž jednak obecně zpochybnil naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 2 tr. zák. a jednak konkrétně popřel existenci svého úmyslu kohokoli poškodit nebo zvýhodnit posuzovaným jednáním.

Protože zmíněné dovolací námitky obviněného Z. O. zčásti odpovídají uplatněnému dovolacímu důvodu, Nejvyšší soud v rozsahu uvedeném v § 265i odst. 3 a 4 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadeného usnesení Vrchního soudu v Olomouci, jakož i řízení, které mu předcházelo. Po přezkoumání dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání obviněného je částečně důvodné.

Nejvyšší soud především považuje za nutné zdůraznit, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, který uplatnil obviněný Z. O. ve svém dovolání, je naplněn tehdy, pokud skutek, pro který byl obviněný stíhán a odsouzen, vykazuje znaky jiného trestného činu, než jaký v něm spatřovaly soudy nižších stupňů, anebo nenaplní znaky žádného trestného činu. Nesprávné právní posouzení

skutku může spočívat i v tom, že rozhodná skutková zjištění neposkytují dostatečný podklad k závěru o tom, zda je stíhaný skutek vůbec trestným činem, popřípadě o jaký trestný čin se jedná. Podobně to platí o jiném nesprávném hmotně právním posouzení, které lze dovodit pouze za situace, jestliže byla určitá skutková okolnost posouzena podle jiného ustanovení hmotného práva, než jaké na ni dopadalo.

Citovaný dovolací důvod tudíž může být naplněn jen právní (nikoli skutkovou) vadou, a to takovou, která má hmotně právní (nikoli procesní) charakter. Tomuto dovolacímu důvodu (ani žádnému z ostatních dovolacích důvodů podle § 265b tr. řádu) však neodpovídají především ty námitky obviněného Z. O., jimiž zpochybňuje skutková zjištění a správnost provedeného dokazování, zejména pokud své výhrady zaměřil i proti správnosti závěrů znaleckého posudku znaleckého ústavu v oboru ekonomika - obchodní společnosti N., a. s.

Ostatní dovolací námitky obviněného Z. O. ovšem už Nejvyšší soud shledal důvodnými. Takovou je zejména námitka obviněného, v jejímž rámci zpochybňuje naplnění subjektivní stránky trestného činu, pro který byl stíhán a odsouzen. Zmíněnou námitku obviněný opírá především o tvrzení, že jeho úmysl nesměřoval k opatření prospěchu ani ke způsobení škody.

K tomu Nejvyšší soud v obecné rovině připomíná, že pro naplnění skutkové podstaty trestného činu zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 2 tr. zák. je mimo jiné nutné, aby pachatel jednak buď sám uzavřel určitou smlouvu, nebo dal popud k jejímu uzavření, a jednak aby tak učinil v rámci své účasti na podnikání dvou nebo více podnikatelských subjektů, které mají stejný nebo podobný předmět činnosti. K naplnění citované skutkové podstaty se nevyžaduje, aby uzavřená smlouva spadala do oblasti společného předmětu činnosti či se ho přímo týkala, takže uvedený zákonný znak nelze zaměňovat s požadavkem, aby uzavřená smlouva (na úkor jednoho ze subjektů, v nichž pachatel zároveň působí) byla součástí určité soustavné podnikatelské aktivity, ale postačí i jednorázový obchod. Proto byl také v soudní praxi zaujat právní názor, od kterého se ani v této věci Nejvyšší soud nehodlá odchylovat a podle něhož není nutné, aby se smlouva uzavřená na úkor jednoho nebo více podnikatelských subjektů, v nichž pachatel zároveň působí, týkala přímo toho předmětu jejich činnosti, který je jim společný, přičemž může jít o jakoukoli smlouvu, třeba i neplatnou. Smluvní stranou takové smlouvy pak může být i třetí subjekt, na jehož činnosti se pachatel nijak nepodílí (srov. rozhodnutí pod č. [36/2000](#) Sb. rozh. tr.). Dále Nejvyšší soud zdůrazňuje, že - jak vyplývá z jeho dosavadní judikatury - stejným nebo podobným předmětem činnosti dvou nebo více podnikatelských subjektů může být z hlediska trestní odpovědnosti podle § 128 odst. 2 tr. zák. zásadně každý předmět činnosti, v němž jsou tyto subjekty oprávněny podnikat, a to bez ohledu na skutečnost, zda v době spáchání trestného činu podle citovaného ustanovení skutečně podnikají právě ve shodném nebo podobném předmětu činnosti a zda jsou v reálném konkurenčním vztahu na trhu (srov. rozhodnutí pod č. [39/2006](#) Sb. rozh. tr.).

Pokud jde o nevýhodnost smlouvy vyjádřenou zákonným znakem, který spočívá v jejím uzavření na úkor jednoho podniku či organizace nebo více z nich, může ji zakládat jakékoli znevýhodnění jednoho subjektu vůči jinému subjektu, přičemž se nemusí nutně jednat jen o ekonomické, resp. peněžní vyjádření úkoru. V praxi tak může jít např. o situaci, kdy výhoda nebo prospěch z jednání pachatele na úkor jednoho nebo více podniků nebo organizací, v nichž zároveň působí, spočívá jen v tom, že při prodeji určité věci byla kupujícímu poskytnuta možnost splátek kupní ceny, ač jiní zájemci by zaplatili celou kupní cenu najednou (srov. rozhodnutí pod č. [21/2002-III.](#) Sb. rozh. tr.). Jde však i o případ, když smlouva, kterou pachatel uzavřel nebo k jejímuž uzavření dal popud ve smyslu § 128 odst. 2 tr. zák., vyvolá ukončení určitého smluvního vztahu znevýhodněného subjektu, přestože se ho smlouva přímo (výslovně) netýká (viz již zmíněné rozhodnutí pod č. [36/2000](#) Sb. rozh. tr.).

Ke spáchání trestného činu zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 2 tr. zák. se pak vyžaduje úmyslné zavinění, přičemž úmysl pachatele musí jednak zahrnout všechny ostatní

znaky této skutkové podstaty a navíc musí směřovat k tomu, aby pachatel opatřil sobě nebo jinému výhodu nebo prospěch. Na podkladě dosavadních skutkových zjištění, jak byla vyjádřena výše v popisu skutku a v navazujícím odůvodnění rozhodnutí soudů obou stupňů, však podle názoru Nejvyššího soudu nelze prozatím učinit jednoznačný závěr o úmyslu obviněného Z. O. uzavřít nevýhodnou smlouvu na úkor obchodní společnosti M. E., s. r. o., a to dokonce se záměrem opatřit výhodu nebo prospěch jinému, tj. obchodní společnosti P. S. E., s. r. o. Rozhodná skutková zjištění totiž neposkytují dostatečný podklad pro tvrzení, že obviněný jednal v úmyslu (byť alespoň eventuálním) zvýhodnit jeden ekonomický subjekt, jímž by měla být obchodní společnost P. S. E., s. r. o., na úkor jiného ekonomického subjektu, tedy obchodní společnosti M. E., s. r. o., přestože obviněný působil zároveň v obou těchto obchodních společnostech, které měly shodný předmět podnikání, a uzavřel již zmíněnou smlouvu o změně subjektu leasingové smlouvy, na základě které došlo k převodu práv a povinností týkajících se tzv. leasingu předmětného motorového vozidla. Jak je ovšem v posuzované věci zřejmé, za tento převod práv a povinností vyplývajících z leasingové smlouvy obdržela obchodní společnost M. E., s. r. o., odpovídající finanční kompenzaci, což ostatně výslovně uvedl soud prvního stupně v popisu skutku a s takovým skutkovým závěrem se ztotožnil i odvolací soud.

Byla-li tudíž skutečně poskytnuta tato kompenzace a jde-li dokonce o kompenzaci, kterou soudy nižších stupňů považovaly za odpovídající, tj. úměrnou tomu, co měla kompenzovat, pak nelze dospět k závěru, že obviněný Z. O. způsobil úkor obchodní společnosti M. E., s. r. o., a že opatřil výhodu nebo prospěch obchodní společnosti P. S. E., s. r. o., protože takový závěr odporuje konstatování o odpovídající finanční kompenzaci. Navíc soud prvního stupně sám zpochybnil a relativizoval své tvrzení o úkoru a výhodě či prospěchu, když se neztotožnil se znaleckým posudkem (zařazeným na č. l. 292 trestního spisu), podle něhož způsobená újma dosáhla výše 84 089,50 Kč, přičemž soud uvádí v popisu skutku ekonomické zvýhodnění obchodní společnosti P. S. E., s. r. o., „v přesně nezjištěné výši“ a ekonomickou újmu obchodní společnosti M. E., s. r. o., „v téže výši“. Citované velmi neurčité formulace proto nevylučují ani takovou výši úkoru či výhody nebo prospěchu, která je zcela zanedbatelná a nezpůsobitelná dosáhnout intenzity těch zákonných znaků skutkové podstaty trestného činu zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 2 tr. zák., k jejichž naplnění se vyžaduje úmyslné zavinění obviněného (tj. znaků vyjádřených pojmy „na úkor“ a „výhodu nebo prospěch“).

Soudy nižších stupňů tedy podle názoru Nejvyššího soudu nesprávně právně posoudily otázku zavinění obviněného Z. O., neboť existenci jeho úmyslu vyvodily v podstatě jen z okolnosti, že posuzovaným převodem práv a povinností vyplývajících z předmětné leasingové smlouvy pozbyla obchodní společnost M. E., s. r. o., která tím měla být poškozena, možnost nakládat s předmětem leasingu – osobním automobilem, resp. že tento automobil již nemohla po uvedeném převodu nabýt do svého vlastnictví po skončení leasingové smlouvy. Takový stav byl ovšem jen logickým důsledkem vyplývajícím ze sjednaného obchodního závazkového právního vztahu, přičemž z něj bez dalšího nelze dovozovat existenci úmyslného zavinění obviněného směřujícího k tomu, aby jednak způsobil úkor u jmenované obchodní společnosti a aby na druhé straně opatřil výhodu nebo prospěch obchodní společnosti P. S. E., s. r. o., jak to učinily soudy obou stupňů.

Pro správný závěr o případné existenci a formě zavinění je v posuzované věci podle Nejvyššího soudu podstatné zjištění, zda obviněný Z. O. jednal se znalostí těch okolností, které svědčí o případné nevýhodnosti postoupení práv a povinností z původní leasingové smlouvy na jiný subjekt. Jinak vyjádřeno, soudy nižších stupňů by musely opřít svůj závěr o existenci úmyslného zavinění obviněného o zjištění, že jednal za stavu, kdy přinejmenším věděl o možnosti vzniku určité, přesně specifikované ekonomické újmy obchodní společnosti M. E., s. r. o., a pro případ, že nastane taková újma, s tím byl srozuměn. Jestliže by totiž v posuzované věci nenastala žádná ekonomická újma, anebo tato újma by byla zcela zanedbatelná, nemohly by být zmíněné okolnosti (tj. nemožnost

nakládat s osobním automobilem a vyloučení možnosti získat ho do výlučného vlastnictví obchodní společnosti M. E., s. r. o., po skončení leasingové smlouvy) dostatečným podkladem pro závěr o spáchání trestného činu zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 2 tr. zák. Proto podle Nejvyššího soudu nepostačuje, pokud soudy obou stupňů spatřovaly v popsaném jednání vznik ekonomické újmy v nezjištěné výši, neboť takový nekonkrétní závěr nevypovídá nic o úmyslném jednání obviněného.

Nejvyšší soud tedy považuje zmíněnou námitku obviněného Z. O., kterou zpochybnil nedostatečné posouzení subjektivní stránky citovaného trestného činu, za důvodnou.

Na podkladě shora uvedené argumentace Nejvyšší soud uvádí, že soudy nižších stupňů učinily nesprávný právní závěr o naplnění zákonného znaku spočívajícího v uzavření smlouvy na úkor jednoho nebo více z podnikatelských subjektů, v nichž obviněný působil. Jak je totiž patrné ze skutkových zjištění, zmíněnou smlouvou došlo k převodu jak práv k předmětu leasingu, tak ovšem i povinností, které nově zatěžovaly obchodní společnost P. S. E., s. r. o., v níž obviněný působil jako ředitel. Přestože tedy obchodní společnost M. E., s. r. o., pozbyla práva k dalšímu užívání osobního motorového vozidla, které užívala do okamžiku změny leasingové smlouvy, zprostila se jmenovaná obchodní společnost současně povinností, jež pro ní vyplývaly z této smlouvy. Péče o předmět leasingu a zejména povinnost hradit další pravidelné měsíční leasingové splátky již tedy od okamžiku účinnosti uvedené smlouvy nezatěžovala obchodní společnost M. E., s. r. o., takže peněžní prostředky, které by jinak byla povinna vynaložit na úhradu leasingových splátek, mohla tato obchodní společnost investovat např. do nákupu novějšího služebního vozidla nebo jiným vhodným způsobem.

Jak již Nejvyšší soud zdůraznil výše, úkor zde nelze spatřovat pouze v okolnosti, že obchodní společnost M. E., s. r. o., která měla být znevýhodněna, nemohla nadále užívat osobní motorové vozidlo v rámci své podnikatelské činnosti, případně v tom, že jí byla odejmuta možnost získat toto vozidlo do svého výlučného vlastnictví po uhrazení všech leasingových splátek, jestliže posuzovanou smlouvou došlo k převodu nejen práv z původní leasingové smlouvy, ale též povinností, které zatěžovaly jmenovanou obchodní společnost. Závěr o nevýhodnosti uzavřené smlouvy by v uvedeném případě bylo nutné opřít o zjištění, zda převedením práv a povinností z leasingové smlouvy na nového nájemce (tj. na obchodní společnost P. S. E., s. r. o.) došlo ke vzniku jeho konkrétního finančního prospěchu, a to na úkor převádějící obchodní společnosti M. E., s. r. o.

Pokud se soudy nižších stupňů nezabývaly právním posouzením skutku, jehož spácháním byl obviněný Z. O. uznán vinným, ze všech zmíněných hledisek, byl naplněn jím uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu. Po zjištění, že dovolání obviněného je v těchto směrech opodstatněné, Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušil napadené usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. 2 To 104/2007, přičemž podle § 265k odst. 2 tr. řádu zrušil také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušené rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jeho zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. řádu potom Nejvyšší soud přikázal Vrchnímu soudu v Olomouci, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací tak v uvedeném rozsahu opětovně projedná věc obviněného Z. O. na podkladě jeho odvolání a odstraní vady vytknuté tímto rozhodnutím Nejvyššího soudu. Přitom především náležitě posoudí, zda obviněný naplnil svým jednáním subjektivní stránku trestného činu zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 2 tr. zák., tedy pečlivě posoudí, jestli úmysl obviněného směřoval k získání neoprávněného prospěchu pro obchodní společnost P. S. E., s. r. o., případně o jaký prospěch šlo. Dále se odvolací soud zaměří na zkoumání otázky, zda a popřípadě v čem spočívá úkor obchodní společnosti M. E., s. r. o., jako důsledek posuzované smlouvy o změně subjektu leasingové smlouvy, a své závěry výstižně promítne do formulace tzv. skutkové věty. Za tím účelem může odvolací soud podle potřeby doplnit dokazování a

na jeho podkladě upřesnit dosavadní skutková zjištění. Pokud odvolací soud dospěje k závěru o naplnění shora zmíněných znaků citovaného trestného činu, opětovně důkladně zváží, zda jednání obviněného vykazuje požadovaný stupeň společenské nebezpečnosti. Poté odvolací soud učiní a náležitě odůvodní závěr, zda se obviněný dopustil posuzovaným skutkem trestného činu zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 2 tr. zák. nebo jiného trestného činu, popřípadě žádného trestného činu.

Podle § 265s odst. 1 tr. řádu je soud nižšího stupně v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v tomto dovolacím rozhodnutí a je povinen respektovat zákaz reformationis in peius (§ 265s odst. 2 tr. řádu).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Odškodnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Hodnocení důkazů](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)